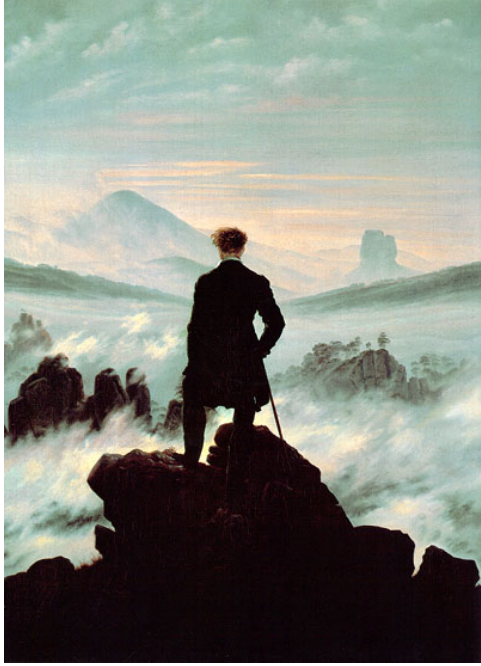

ความเรียงว่าด้วยการใช้ชีวิตและการมองโลก

นำเสนอเมื่อ : 5 ก.ค. 2552

ความเรียงว่าด้วยการใช้ชีวิตและการมองโลก

แสงเดือนเคลื่อนคล้อยลลับขอบฟ้า
เป็นสัญญาณของวันใหม่กำลังจะเริ่มตน
นกน้อยออกหิวอาหารใหญ่กล่นอยในยามรุ่งสาง
ธรรมชาติได้สร้างสมดุลให้กับสรรพสิ่งต่าง ๆ ดำรงชีพอยู่ร่วมกัน

มนุษย์ที่ยังคงมีอารมณ์ความรู้สึก
ในสิ่งต่าง ๆ ที่มากกระทบประสาทสัมผัส
ผ่านวันคืนและกาลเวลา
สังสมบทเรียน บ้างพวยแพ บ้างชนะ
แต่ชีวิตก็ยังคงต้องก้าวเดินต่อไป

หลายครั้งเคยเหนื่อย หลายครั้งเคยท้อ
ไม่อยากรู้ชีวิตอยู่ในโลกใบนี้
แต่ก็จำต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป
เพราะสักวันใจยังยาเตือนเสมอว่า
"อย่าได้อ่อนแอเป็นอันขาด
เราจะต้องสู้ชีวิตจนถึงที่สุด"

ครั้งหนึ่งในชีวิตที่เดินท่ามกลางป่าเขา
ดูเหมือนชีวิตได้ปลดปล่อยอะไรบางอย่างออกไป
ธรรมชาติ ธรรมะ ช่างเป็นสิ่งที่ช่วยหลอหลอมจิตใจ
ให้เรามีความนิ่งสงบมากขึ้น
ปล่อยวางมากขึ้นและกล้าที่จะฟันฝ่าอุปสรรค

ทางเดินข้างหน้าจะเป็นเช่นไร
ลวนอยู่ที่การมองดูตัวเราเอง
สร้างตัวเราอย่างที่เรายากเป็น
สร้างตัวเราอย่างที่เราใฝ่ฝันเอาไว้

เวลาไม่อาจมาคิดขวางความตั้งใจต่าง ๆ ของเราได้
มันใจ-เชื่อมันและลงมือทำ
ไม่กลัวล้มเหลว ไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ
สภาพการณ์ต่าง ๆ ข้างหน้าจะเป็นเช่นไร
เป็นเรื่องภายนอก
แต่เรื่องภายในของเรานี่สิ
เป็นสิ่งสำคัญที่สุด

ในยามนี้ผู้แต่รักชุกกำลังใจ กำลังความคิดให้มัน
มีเพื่อนที่รู้จักคอยยาเตือนอยู่เคียงข้าง

หนทางข้างหน้าจะเป็นเช่นไร
ขอแต่เราว่าวันนี้เราอยู่ ณ จุดใดและจะไปทีใด
นั่นแหละคือความหมายที่ดีที่สุดของชีวิต...

ผ่านวันคืนที่เจ็บปวดและทุกข์ระทม
คนเราก็กลับเห็นสิ่งธรรมดาโดยง่าย
สูงสุดคืนสู่สามัญ
อุดมการณ์ที่ผ่านการสังเคราะห์ใหม่
คือปฏิบัติกรรบูรมที่จักทำให้เป็นจริง
กับชีวิตที่เหลืออยู่

สุดไปเจ้าพนักงานพลทั้งหลาย !

บินไปให้ไกลสุดหล้า ทายทำอุปสรรคที่ขวางกั้น

✖

ชีวิต การเดินทางและงานอาชีพ

ท่ามกลางวิกฤตที่เผชิญหน้า

ภายใต้สังคมทุนนิยมที่ดูเหมือนมายาของมัน

ได้ตามมาหลอกหลอนผู้คน

ตามวัฏจักรขึ้นลงตั้งกระแสน้ำที่มีขึ้นและลงสลับกันไป

ความสำเร็จ-เงินตรา-เกียรติยศชื่อเสียง

อาจเป็นเพียงภาพภายนอกที่ฉาบไว้

แต่สภาพภายในใจของผู้คนที่วิ่งไล่ตามความฝันที่ดูว่างเปล่า

มีอะไรที่ดูมีความมั่นคงและแผ่ไฉฉวยความใสสว่างในจิตใจบ้าง

ณ เวลานั้น ประเทศนี้เหลืออะไรที่เป็นหลักประกันให้กับคนรุ่นลูกรุ่นหลานบ้าง?

หากไม่มองโลกในแง่ร้ายเกินไป

เราชุกความขัดแย้งต่าง ๆ ไร้ไต่พรหม

และรอยคอยการระเบิดใหญ่ในอนาคตอันใกล้

การสร้างสรรค์สิ่งใหม่กับการโค่นระบอบเก่าที่ชั่วร้าย

อาจมีความยากพอ ๆ กัน

และบางทีเราอาจต้องเผชิญกับสองสิ่งนี้ไปพร้อม ๆ กัน

การโค่นระบอบเก่าแต่ยังมีภาพที่ไม่ชัดเจนต่อสิ่งใหม่ที่จะเข้ามา
ก็เป็นปัญหาที่นักเดินทางจะต้องใคร่ครวญให้จงหนัก
ภารกิจที่ยังไม่จบสิ้นในตัวเอง
และการช่วยกันแสวงหาคำตอบของการสร้างสรรค์สิ่งใหม่

"การเมืองใหม่เพื่อลูกไทยหลานไทยทุกคน

นั่นคืออย่างไรและจะมีแผนการรูปธรรมอะไรบ้างในการเดินไปสู่จุดนั้น

เป็นโจทย์ที่ท้าทายนักคิดและนักปฏิบัติที่จะนำพามวลชนไปสู่เป้าหมายให้ได้ในที่สุด?"

